

Soós József Göcseji ős

Visszhangzó, kútmély délután.
Fényes égre jeleket írnak a fák,
mint üvegre a jégvirág.

Füstölög egy halom lehullott levél,
a tűzön hárs és szilvafa muzsikál.
Sír a vén, kenetlen kerék,
ahogy elhajt lassan egy megrakott szekér.

Mohos, zöld téglákon kondul a vödör,
csobban végül.
A lenti hűvös, néma égben fák magasa
körbeszédül.

Holt kutak mélyéről

Reccsen a vésett gerenda.
Rajt minden évszám csak fejfa.

Elhagyott bölcső.
Rég halott balta, lapát.
Hanyatt fekszik az ajtó.
Megadta magát.

Mint szürkehályog,
kúszik a gaz vak ablak szemén.
Kívájt szemgödrű házak.
Homlokuk fehér.
Falfehér.

Roskadt zsuptetőn töviskorona.
Elárvult akácon forog a
gólya.

...
Holt kutak mélyéről
harangok konganak.

Hajoljunk össze

Hajoljunk össze
táncba,
nászba,
gyászba.

Fenséges,
ódon
gótikába.
Szívünkön nyílik a Halál
Golgotavirága.

Kínoktól szépült

Oly ember volt,
akár a kút.
Kristályvizű.
Fémderekű.

Arcára vésve
tenger barázda.
Tette a dolgát
veríték-ázva.

Kérges tenyere
teremtve-termő.
Élet volt csak
hét szűk esztendő.

Kínoktól szépült
tisztá tekintet.
Szólitlak, apám:
Szeress te minket!

elsüllyedtek bennük a szavak

(Csordás Jánosnak)

ülünk
száz éves hársfák alatt
egymás arcába hajolva

cikkan az ég,
elhamvadt villám tűnik tova...

a férfiak néha magányosak –
elsüllyedtek bennük a szavak
...

ülünk
szalmafedelű csönd alatt

Hamvad a múlt

Érik a köd,
átöleli a fűszálakat.
Bükkfák deres lombja
templommá áll össze.

Hamvad a múlt.
Rám alkonyult
a huszadik század.